

Koolm.: „Ma räägin jo fest maa nabast.”

Hans: „Ega needki kellest mina mõtlen, veel taewas ei ole.”

Koolm.: „Ole iffa tähelepania. Hans, mis on päike?”

Hans: „Üks suur tule kuni.”

Koolm.: „Mis aši on temast kõige imelikum?”

Hans: „Et ta igapäär meresse waub, aga mitte ei upu ega ärafustu.”

Isa (imetsedes): „Kas see on ka kõik nõnda töö?”

Koolm.: (iseennast auustades): „Ja, see on õige. Sest ma isegi arwan seda nõnda töö olevat. Nul on ka nõuu seda suurt tähte, Kopernikus nimi, wäljaparandada. — Aga nüüd ütle mulle armas Hans, palju on meil tähti taewas?”

Hans: „Seda ma veel ei tea, aga õhtu lisi tähed paistavad tahan ma neid järele lugeda.”

Isa: „Selle töö juures pean ma kui isse sulle abiks tulema, muidu ei jõua ja ühe õhtuga nendega walmis.”

Koolm.: „Juba on ta fa seda jälle õraannustanud. Tähtede arv taewalsautuses on õraariva-matta. Saa nüüd ometi aru, ja nüüd küsini ma veel: kes on maailma loonud?”

Hans: „Armas Jumal.”

Koolm.: „Kes olid esimesed inimesed?”

Hans: „Adam ja Eva.”

Koolm.: „Mis asjamees oli Adam?”

Hans: „Üks mees oma naesele.”

Koolm.: „Kas ta ei olnud muud midagi veel?”

Hans: „Tema oli esimene mõisnik siin ilmas, fest ta oli sauest tehtud.”

Koolm.: „Mis tegi ta fa?”

Hans: „Ei midagi, aga laekis enesega kõit teha ja pealegi fannatada oli t'al hussupööra, fest temast sai t'ale naene tehtud.”

Koolm.: „Kas ta walitses ise seda omale?”

Hans: „Ei, walitseda 'polnud tal kui midagi seal; aga seepärast saab teda nüüd esimene ja teine loodus maailmas nimetud.”

Isa: „Kuule poisi! kui oled fa seda kõit teada saanud?”

Hans: „Seda on mulle mõistus teadannud.”

Isa: „Oh, sina üleannetu foer! sul on juba mõistust ja mina sinu isa, kes ma sinust ometi palju wanem olen, ei ole veel sugugi mõistust. Ja isearanis koolmeister teie peale saan ma fooli ülemate vastu saebama!”

Koolm (hirmuga): „Armas fober, ma wan-nun seda teile töega, et tui teie pois midagi mõistustest teab, siis mina mitte sellepärast sühkalune 'pole'!”